

ΛΟΓΙΑ ΑΘΩΝΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

1. Έλεγε ο παπα-Τύχων. Για να βρεις καλό πνευματικό πρέπει να κάνεις τρεις μέρες προσευχή και κατόπιν τι ο Θεός θα φωτίσει. Και στο δρόμο που θα πηγαίνεις να κάνεις προσευχή να τον φωτίσει ο Θεός να σου πει λόγους καλούς.

2. Έλεγε ακόμη. Πάντοτε να κάνεις ευχή πριν αρχίσεις κάθε εργασία. Να λες « Θεέ μου, δώσε μου δύναμη και φώτιση» και κατόπιν να αρχίσεις την δουλεία σου. Και στο τέλος «δόξα του Θεό».

3. Έλεγε πάλι. Η κόλαση έχει γεμίσει από ανθρώπους παρθένους - υπερήφανους. Ταπεινό άνθρωπο θέλει ο Θεός.

4. Είπε γέρων. Κάποτε πήγε ένας μοναχός σ' ένα κελί που ήταν καθαρό, περιποιημένο, αρχοντικό επίσημο.

Είπε.

Όπως είναι η καρδιά του Γέροντα έτσι είναι και το κελί του. Πήγε σ' ένα άλλο που ήταν ακατάστατο,

Αραχνιασμένο κι άνω - κάτω.

Είπε.

Ο Γέροντας είναι καλός, ασχολείται συνέχεια με τα πνευματικά, και δεν έχει καθόλου καιρό για τα υλικά.

Ήταν αγαθός ο μοναχός αυτός και τα έβλεπε όλα όμορφα.

Ότι είσαι αυτό βλέπεις, ότι ζητάς αυτό βρίσκεις.

5. Είπε γέρων...Θα ψάλουμε όλοι «Τη Υπερμάχω», θα κάνουμε την μεγάλη αγρυπνία, θα κοινωνήσουμε κι

Ας πεθάνουμε μετα .

6. Είπε γέρων. Ο Θεός ψάχνει εναγώνια να βρει μια στιγμούλα μεταμέλειας μέσα στους αιώνες για να μας πάρει. Ο κακά απομονωμένος άνθρωπος είναι ο πιο δυστυχής, το δείχνουν τα μάτια του το πρόσωπο του, οι αντιρρήσεις του, τα πάντα του. Χύνει αίμα συνεχώς. Αντίθετα ο καλά ευρισκόμενος ευμονώσκει βρίσκεται στην τελειότητα.

7. Είπε άλλος γέρων. Είμαι σαν το κερί. Λιώνω εύκολα. Παγώνω εύκολα. Μην παίρνεις για φαί τα ξεροκόμματα των άλλων, δηλαδή τις αφέλειές τους. Να ταπεινώνεσαι μ' ότι σου δίνει ο Θεός.

ΑΒΒΑΚΟΥΜ Ο ΑΝΥΠΟΔΗΤΟΣ 1894-1978

Ο πατέρας Αββακούμ ήταν καλός εργάτης της προσευχής και της εγκράτειας.

Στο ασκηταριό του στην Βίγλα είχε σύντροφο του την εγκράτεια.

Λίγο βρασμένο ρυζάκι, και πολλάκις ανάλαδο, ήταν από τα πιο συνηθισμένα γεύματα.

Γέροντα, θέλει πλύσιμο του είπε κάποτε ένας αδελφός της Λαύρας, όταν του είδε να ρίχνει το ρύζι στην κατσαρόλα, χωρίς να το πλύνει προηγουμένως.

Όλα άγια με την προσευχή, ήταν η απάντηση του π. Αββακούμ ο οποίος εφάρμοσε και σε αυτό

το σημείο τον λόγο της Γραφής.

«Παν κτίσμα Θεού καλόν και ουδέν απόβλητον μετά ευχαριστίας λαμβανόμενων, αγιάζεται γαρ δια λόγου Θεού και εντεύξεως».

Το κελλάκι του ήταν πτωχό και απέριττο, αλλά αυτός το ονόμαζε παλάτι.

Η σύντροφος κακοπάθεια του βίου του τον είχε κάνει να αρκείται στα ελάχιστα, και το πνεύμα της ευγνωμοσύνης τον δίδασκε να τα θεωρεί και αυτά πολλά και τον εαυτό του ανάξιο για τόσες ευλογίες.

Παντού κυκλοφορούσε ανυπόδητος, παρεκτός των περιπτώσεων που εισερχόταν στην εκκλησία ή πήγαινε στο Συνοδικό, όπου γινόντουσαν οι συνάξεις των Γερόντων.

Η πίστη του ήταν μεγάλη.

Τα πάντα εγκατέλειπε στην πρόνοια του Θεού, της κυρίας Θεοτόκου και του Αγίου Φανουρίου.

Φάρμακα δεν χρησιμοποίησε ποτέ του.

Όταν τελευταία πάτησε ένα καρφί και πρήσθηκε το πόδι του, και στην συνέχεια μαύρισε με συνεχή άνοδο του πρηξίματος στο γόνατο του αρνήθηκε να χρησιμοποιήσει φάρμακα που του έδωσαν.

Έχουμε την παναγία έλεγε, αυτή μας υποσχέθηκε ότι είναι θα είναι η γιατρός μας.

Και πράγματι!

Ενώ το πρηξιμο είχε περάσει το γόνατο του, μετα από λίγο άρχισε να υποχωρεί για να εξαφανισθεί τελείως μετα από λίγες μέρες.

Ο γνωστός καθηγητής κ. Κ. Καβαρνός αναφέρει για τον γέροντα.

Ο Π. Αββακούμ είχε τέλεια εμπιστοσύνη στο Θεό.

Είχε τελείως παραδοθεί στην θεία Πρόνοια.

Οτιδήποτε επιχειρείς να κανείς μου είπε, πάντοτε να επικαλείσαι τον Θεό και λέγε.

Ας γίνει, αν είναι καλόν.

Πάτερ Αββακούμ ποια είναι η θέση σου απέναντι στην φιλοσοφία;

Αληθινά φιλοσοφία παιδί μου, απάντησε βρίσκεται στα Ευαγγέλια στις επιστολές, του αποστόλου Παύλου και αλλαχού της Γραφής ως επίσης στα έργα των πατέρων και τους βίους των αγίων.

Αν και ήταν αγράμματος ο π. Αββακούμ, είχε εκπληκτική γνώση των Γραφών.

Μπορούσε να απαγγέλλει από την μνήμη του ταχέως και ακριβώς σελίδα σελίδα την Παλαιά και Καινή Διαθήκη.

Πως απέκτησες αυτή την ικανότητα ρώτησα τον π. Αββακούμ;

Είναι αποτέλεσμα καθημερινής σπουδής και αγνότητας, και πάνω από όλα Δώρο του άγιου Πνεύματος, απάντησε.

Πάτερ Αββακούμ πες μου είναι δυνατό για ένα που ζει στο κόσμο να πετύχει την αγιότητα;

Είναι πολύ δύσκολο απάντησε, αλλά όχι αδύνατον.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει ότι δεν είναι ο τόπος, αλλά ο τρόπος που κάνει αγίους.

Ο άγιος προέτρεπε τους ανθρώπους οι οποίοι ζουν στο κόσμο να πηγαίνουν στους πατέρες που ζουν στην έρημο και να εξομολογούνται σε αυτούς.

Ένα απόγευμα πάλι ενώ προσευχόταν στο κελλάκι του την Μονής, του ειδοποίησαν ότι κάποιος επίσκοπος του πατριαρχείου θέλει να το δει στο Συνοδικό.

Αμέσως ετοιμάστηκε και με απλότητα παιδιού παρουσιάστηκε ενώπιον του

υψηλού ξένου και των Γερόντων είπε
Ευλογείτε πατέρες ποιος με ζήτησε;
Εγώ π. Αββακούμ, είπε ο επίσκοπος. Θα ήθελα πολύ να μου εξηγήσεις τον
μακαρισμό «μακάριοι οι πτωχοί το πνευματοι, ότι αυτών εστί η βασιλεία
των ουρανών».
Σεβασμιότητα, υπάρχουν πολλές εξηγήσεις εγώ τώρα μια κρατώ του
Μεγάλου Βασιλείου, όπου λέει, ότι τέτοιοι είναι ωσάν τον Απόστολο Παύλο
ο οποίος έλεγε
« ως περικαθάρματα του κόσμου εγενήθημεν, πάντων περίψημα έως άρτι».
Γιατί ταπεινώνεται και ο αμαρτωλός, αλλά καπτόμενος υπό της αμαρτίας.
Βρε, και εμείς το λέμε ανάποδα, αναφώνησε ο επίσκοπος και τον αγκάλισε.

ΣΑΒΒΑΣ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ 1821-1908

Μια σπουδαία Αγιορείτικη Μορφή είναι και ο παπα - Σάββας ο πνευματικός.
Μέγας ασκητής, ισάγγελος λειτουργός, ασύγκριτος εξομολόγος και
καθοδηγητής ψυχών.
Αναρίθμητες ψυχές ταλαιπωρημένες σε χρόνους δύσκολους και ταραγμένους
βρήκαν κοντά του το λιμάνι της σωτηρίας, τους δρόμους της ζωής το ύδωρ
της αναπαύσεως.

Στους τόσους που εξομολογούσε ο παπα - Σάββας ήταν και ένας ρουμάνος
διάκονος.

Νεαρός ακόμη ήρθε στον Αθω και ησύχαζε κάπου στην έρημο, όχι πολύ
μακριά από την Μικρά Αγία Άννα.

Πνευματικέ μου, του λέει μια μέρα ο διάκονος αυτός περίλυπα, σε παρακαλώ
μη ξεχάσεις να μνημονεύσεις αύριο στην λειτουργία την μητέρα μου που
έχει τα τρίτα της.

Τα λόγια αυτά χτύπησαν στην ακοή του παπα - Σάββα σαν λόγια που
πρόδιδαν θριάμβους του διαβόλου.

Ο Γέροντας ταραχτήκε. Εδώ σκέφτηκε κάποιο άσχημο φαγητό μαγείρεψε ο
εχθρός.

Ο πανούργος! Με πόση τέχνη πλανεύει και σκοτίζει τα πλάσματα του Θεού.
Χωρίς να δείξει εξωτερικά την αγωνιά του, επιδόθηκε στην ανίχνευση του
κακού.

Για πες μου παιδί μου καθαρότερα την υπόθεση.

Η μητέρα σου έχει αύριο τα τρίτα της.

Δηλαδή πέθανε προχτές. Πέθανε στην Ρουμανία.

Πώς εσύ σε δυο μέρες πληροφορήθηκες το θάνατο της;

Μεσολάβησε λίγη σιγή.

Πως; Πως το έμαθα; Άρχισε να λέει δειλά ο διάκονος. Να μου το είπε.....

Ποιος σου το είπε;

Μου το είπε ο φύλακας άγγελός μου.

Ο φύλακας άγγελος σου;

Έχεις δει τον άγγελό σου;

Αξιώθηκα να τον δω. Δεν είναι μια και δύο φορές.

Είναι τώρα δυο χρόνια.

Μου παρουσιάστηκε με συντροφεύει στην προσευχή.

Λέμε μαζί τους χαιρετισμούς κάνουμε μετάνοιες ανοίγουμε πνευματικές
συζητήσεις.....

Εκείνο τα «δύο χρόνια» πίκρανε πολύ τον παπα - Σάββα.

Δυο χρόνια πλάνης δεν είναι κάτι το ασήμαντο.

Να αφήνεις τον εχθρό να χτίζει μέσα σου ανενόχλητα επί δυο χρόνια το
οικοδόμημα της καταστροφή σου, είναι θλιβερό.

Και γιατί παιδί μου, τόσο καιρό, δεν μου ανέφερες τίποτα;
Μου είπε ο άγγελος πως δεν είναι απαραίτητο.
Ο παπα - Σάββας καταλάβαινε πως έχει να δώσει μεγάλη μάχη.
Να πείσει πρώτα τον δυστυχή διάκονο ότι δεν πρόκειται για άγγελο.
Να ετοιμασθεί έπειτα να αντιμετωπίσει την οργή του δαίμονα. «κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον και σώσον ημάς», προσευχήθηκε με θέρμη
Παιδί μου είσαι βέβαιος πως είναι άγγελος του Θεού αυτός που εμφανίζεται;
βέβαιος! Βεβαιότητα Γεροντά μου!
Μα προσευχόμαστε μαζί, κάνουμε καθημερινώς χίλιες μετάνοιες.
Συζητούμε για την μέλλουσα ζωή, για τον παράδεισο.
Ο φύλακας άγγελος μου είναι.
Ο διάκονος φαινόταν αμετάπειστος.
Εκείνο όμως που του έκανε εφεκτικό ήταν η εμπιστοσύνη του, στον θεοφώτιστο Πνευματικό του.
Αλλά πάλι έλεγε πως μπορεί ο δαίμονας να με ενισχύσει στην προσευχή;
Αυτός πολεμάει τους προσευχόμενους.
Μετά από πολλά συμφώνησαν να καταφύγουν σε μερικές δοκιμασίες.
Να δοκιμάσουν τον «φύλακα άγγελο».
Ζήτησε του, του είπε ο παπα-Σάββας, μόλις ξανάρθει να πει το «Θεοτόκε Παρθένε».
Ακόμη πες του να κάνει το σημείο του Σταυρού.
Τα πράγματα όμως δεν ήταν τόσο απλά.
Όταν δυο ολόκληρα χρόνια σε έχει ο πονηρός τυλιγμένο στην πλάνη, τότε και τα μάτια σου και τα αυτιά σου τα πλανεύει και φαντάζεσαι πως ακούς το «Θεοτόκε Παρθένε» και πως τον βλέπεις να σταυροκοπιέται.
Στην επόμενη επίσκεψη ο διάκονος με κάποια κρυφή εσωτερική ικανοποίηση είπε στον Πνευματικό.
Γεροντά μου τα πράγματα έχουν όπως σου το έλεγα.
Είναι άγγελος Θεού. Είναι ο φύλακας άγγελός μου.
Και το «Θεοτόκε Παρθένε» το είπε και τον Σταυρό του τον έκανε.
Ο παπα-Σάββας το είχε αντιληφθεί.
Δύο ετών δουλεία από τον πολυμήχανο εχθρό δεν μπορούσε να αχρηστευθεί εύκολα.
Αν όμως αυτός ξέρει πολλές μηχανές, στους θεοφόρους λάμπει το φως της πανσοφίας του Θεού, που εξουδετερώνει τα τεχνάσματα του σκότους.
Κάποια φωτεινή ιδέα άστραψε τότε στον φωτόμορφο νου του Πνευματικού.
Και στρέφεται αμέσως προς τον διάκονο.
Άκουσε παιδί μου πρόσεξε σε μια τελευταία δοκιμασία.
Μ' αυτήν θα ξεκαθαρίσουν τα πράγματα.
Στους αγγέλους του θεού υπάρχει η δυνατότητα όλα να είναι γνωστά, γιατί τους τα αποκαλύπτει ο Θεός.
Στους δαίμονες αντιθέτως δεν υπάρχει παρόμοια δυνατότητα και πολλά πράγματα τους είναι σκοτεινά.
Συμφωνείς;
Συμφωνώ.
Αφού συμφωνείς, πρόσεξε τι θα κάνουμε.
Εγώ την στιγμή αυτή, ακριβώς την στιγμή αυτή κάτι θα σκεφτώ - σκέφτηκε κάτι σε βάρος του διαβόλου και το αφήνω κρυπτό και αψηλάφητο μέσα μου.
Εσύ το βράδυ θα ζητήσεις από τον άγγελο να σου το πει.
Αν το βρει τότε χωρίς αμφιβολία είναι του θεού.
Και να έρθεις να με ενημερώσεις.
Γυρίζοντας ο διάκονος στην καλύβι του, σάλευε μέσα του κάτι σαν αγωνία, σαν δυσάρεστη προαίσθηση.
Από την άλλη μεριά θαύμαζε την σπουδαία ιδέα του Πνευματικού.

Η υπόθεση θα περνούσε τώρα την κρίσιμη φάση της.
Μόλις ζητήθηκε την νύχτα από τον άγγελο η λύση του προβλήματος, κάποια
δυσδιάκριτη ταραχή αυλάκωσε το φωτεινό πρόσωπο του.
Φάνηκε να σαστίζει.
Ο διάκονος που άρχιζε κάτι να υποψιάζεται επέμενε στο θέμα του.
Κάνω υπακοή στον Πνευματικό.
Να μου πεις τι σκέφτηκε.
Ο άγγελος με μερικούς ελιγμούς προσπάθησε να μεταφέρει αλλού την
συζήτηση.
Ο διάκονος όμως με επιμονή του επανέφερε στο θέμα.
Άλλωστε οι τεχνικές αυτές υπεκφυγές δεν του προξενούσαν καλή εντύπωση.
Να μου πεις τι σκέφτηκε ο Πνευματικός.
Το θέμα είναι απλό. Γιατι αποφεύγεις;
Το αγνοείς;
Πρόσεχε διάκο.
Με τον μικροπρεπή τρόπο που μου συμπεριφέρεσαι κινδυνεύεις να χάσεις
την εύνοια μου.
Δεν ξέρω. Σου ζητώ κάτι εύκολο.
Γνωρίζεις ή όχι επιτέλους, τι σκέφτηκε ο Πνευματικός;
Την ώρα αυτή πετάχτηκε το λαμπερό προσωπίο, μια φρικτή μορφή
αποκαλύφθηκε,
μερικά άγρια δόντια έτριξαν και σαν από στόμα λυσσασμένου θηρίου
ακούστηκαν τα λόγια.
Να χαθείς άθλιε.
Αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση, στην φωτιά!
Θα σε κάψουμε! Θα σε καταστρέψουμε!
Και ο διάκονος έμεινε μόνος του.
Μόνος του και σωστό ερείπιο.
Όλη η γλυκύτητα των οπτασιών, δυο χρόνια τώρα, δεν αντιστάθμισε την
τωρινή του πικρία.
Αν δεν τον στήριζαν από μακριά οι προσευχές του Πνευματικού που
ξαγρυπνούσε και παρακαλούσε γι`
αυτόν, θα είχε παραδώσει το πνεύμα του.
Πέρασαν αρκετές ώρες ώσπου να συνέλθει και να σταθεί στα ποδιά του.
Η Καλύβι του πια δεν τον χωρούσε.
Πουθενά δεν έβλεπε ασφάλεια παρά μόνο κοντά στον Πνευματικό.
Σε όλη του την διαδρομή βούιζε στ` αυτιά του η απειλή.
«αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση» ο τρόμος τον διαπερνούσε μέχρι το
μεδούλι.
Έφθασε, όπως έφθασε ως την καλύβι της Αναστάσεως.
Έπασε το ράσο του Πνευματικού και δεν το άφηγε ούτε στιγμή.
Και την ώρα που έπρεπε εκείνος να κοιμηθεί λίγο, δίπλα του ο
τρομοκρατημένος διάκονος.
Μη φοβάσαι παιδί μου ηρέμησε.
Πώς να μην φοβηθώ, Πνευματικέ μου, που πλησιάζει η ώρα.
Ω! πλησιάζει η ώρα που θα με πάρουν.
Τι κραυγές τρόμου και απελπισίας ήταν αυτές!
Σώσε με, Πνευματικέ μου!
Χάνομαι! Με παίρνουν!
Σώσε με!
Γονατίζει ο παπα-Σάββας και γεμάτος πόνο και δάκρυα δέεται στον Κύριο
να λυπηθεί τον δούλο του και να επιτιμήσει τους πονηρούς δαίμονες.
Εισακούσθηκε η δέηση του και ο ταλαίπωρος διάκονος σώθηκε από το στόμα
λέοντος.

Έτσι πήρε τέλος η τραγωδία.
Τραγωδία πολύ διδακτική.
Αλήθεια τι κίνδυνοι κρύβονται πίσω από τις οπτασίες και τα οράματα τι μπορεί να χτίσει ο εχθρός, όταν δεν ξεδιπλώνονται πλήρως τον εσωτερικό του κόσμο στην εξομολόγηση!!
Τι αξίζει ένας έμπειρος Πνευματικός.
Αλλά και κάτι άλλο.
Με τον χρόνο και την καθοδήγηση του παπα-Σάββα ο Ρουμάνος διάκονος ηρέμησε.
Η πνευματική του ζωή πήρε καλή εξέλιξη.
Χειροτονήθηκε αργότερα και Ιερέας και διακρινόταν πάντα για την ευλάβεια του.
Ωστόσο εκείνα τα χρόνια της πλάνης του άφησαν κάποια δυσάρεστα ίχνη.
Ο διάβολος βλέπετε, είχε απόκτηση απάνω του δικαιώματα.
Δωρεάν θα του πρόσφερε τόσο απολαυστικά οράματα;
Έτσι, αν και από μικρός πήγαινε στο Άγιον όρος, αν και αναπτύχθηκε σε ένα αγγελικό, θα λέγαμε περιβάλλον
παρ' όλα αυτά σ' όλη κατόπιν ζωή του εταλαιπωρείτο με διάφορους ενοχλητικούς πειρασμούς.
Όλοι οι διακριτικοί πατέρες διέβλεπαν σ' αυτόν το κατάλοιπο της διετούς εκείνης συνεργασίας με τον άγγελο που δεν ήταν άγγελος.

ΠΑΠΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΚΑΓΚΑΣΤΑΘΗΣ 1902 - 1975

Διηγείται ο πατέρας Δημήτριος .
Στις 30/12/1967, ημέρα Σάββατο και ώρα 3 μ.μ. πήγα στα Μετέωρα για να προσκυνήσω και ωφεληθώ πνευματικά.
Την Κυριακή λειτούργησα στην Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως και την Δευτέρα Στον Άγιο Στέφανο, νυχτερινή. Χαρά Θεού και ευλογία Κυρίου.
Αφού με την δύναμη του Θεού επέστρεψα στο χωριό μου, με ειδοποίησαν αμέσως να πάω να κοινωνήσω μια γρια Ζωή Αντωνίου Γκαγκαστάθη, που ήταν από καιρό κατάκοιτη, περίπου 85 ετών.
Πήγα λοιπόν και την κοινωνήσα των Αχράντων Μυστηρίων, αμέσως φώναξε.
Με έκαψε η Κοινωνία, φωτιά έχω, δώστε μου νερό να πω καίγομαι.
Με καίει μέσα. Στις λίγες ώρες που έζησε φώναζε συνέχεια η καημένη.
Κατόπιν παρέδωσε το πνεύμα της.
«πυρ γαρ εστί τους αναξίους φλέγον».
Είπε πάλι.
Να έχετε αγάπη και ταπεινοφροσύνη και υπακομή.
Να σε φυλάξει ο Θεός και η Παναγιά από οικογενειακά.
Ο σατανάς στην οικογένεια είναι σαν έναν που πηγαίνει και βρίσκει το αμπέλι ξέφραγο θα μπει μέσα.
Το ίδιο είναι και στην οικογένεια.
Εάν την οικογένεια την βρει διαμοιρασμένη και λοιπά, ια μπει μέσα.
Εάν όμως έχουν αγάπη, τον Χριστό θα στέκεται μακριά.
Δεν μπορεί να μπει γιατί υπάρχει ο Χριστός. Ζει ο Χριστός λέει και βασιλεύει και τον κόσμο κυριεύει..
Έχω μια ζωή στην εκκλησία.
Μ' αρέσει πώς να το πω.
Με πονάει θέλω όλος ο κόσμος να έρθει στην εκκλησία.
Είναι γλυκός ο Χριστός, είναι πολύ γλυκός.
Είπε πάλι.
Εάν η Ελλάδα δεν ρίξει βλέμμα προς τους πολύτεκνους και δεν νοιαστεί η

πολιτεία για κάθε παιδί που γεννιέται, δεν πρόκειται να γίνει τίποτα.
Τρεις μέρες πριν την επιστράτευση έλεγε.
Το μπουμ πλησιάζει. Και μετά τρεις μέρες έγινε η επιστράτευση.
Ένα μπουμ θα σιμώσει τον κόσμο και θα έλθουν και πάλι στον Χριστό, την Εκκλησία.
Όταν ψέλνεις να καταλαβαίνεις και να νιώθεις το τι λες.
Όχι να επαίρεσαι ότι δήθεν ψέλνεις ωραία, ότι είσαι καλλίφωνος.
Να ζεις αυτά που λες.
Κάποτε εγώ έλεγα στη εκκλησία ένα τροπάριο του αποστόλου Πέτρου, σχετικά με την άρνηση του. Όταν σε έφτασα στην λέξεις «ο δε έκλαυσε πικρώς» τότε είδα την εικόνα του Πέτρου να κυλούν δάκρυα.
Ευχαριστήθηκε ο Άγιος.
Άλλοτε πήγα στην Αίγινα.
Περιοδεύσαμε όλα τα εκκλησιάκια που υπήρχαν απέναντι από το μοναστήρι του αγίου Νεκταρίου.
Στο δρόμο ακούγαμε εγώ και ο συνοδοιπόρος μου ένα θρόισμα.
Στο τέλος μπήκαμε σε ένα Ναό που υπήρχε ο Εσταυρωμένος.
Ψάλλαμε και Εκει από το βάθος της ψυχής.
Ο Εσταυρωμένος ευχαριστήθηκε και μας πλήρωσε με ευωδιά.
Το απολυτίκιο που λέμε είναι σαν να λέμε καλημέρα στον άγιο και εκείνος μας απαντά.

ΠΕΡΙ ΠΟΝΗΡΟΥ ΕΧΘΡΟΥ (ΠΑΠΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ)

Διηγείται ο πατέρας Δημήτριος.
Ο εχθρός μας ο διάβολος πάντοτε μας πολεμά. Πιο πολύ όταν δεν του κάνουμε τα χατίρια
Τότε από την κακία του βρίσκει χίλιους τρόπους να μας πειράξει.
Μια φορά γύριζα το βράδυ στο σπίτι, με χιόνι. Μου παρουσιάστηκε σαν χοίρος.
Διαλύθηκε όμως σαν καπνός, μόλις έκανα το σημείο του Σταυρού.
8. Κάποτε πάλι όταν λειτουργούσα , ακούω έξω να θορυβούν. Βγαίνω και βλέπω ότι χιτίζανε πολυκατοικία Άλλος είχε μυστρί, άλλος φτυάρι. Κ.λ.π. τους σταύρωσα και εξαφανίστηκαν τα πάντα.
9. Ένα απόγευμα περνούσα από την πλατεία του χωριού και πήγαινα στο σπίτι μου. Βλέπω στο καφενείο πολλούς άνδρες, άλλοι πίνανε κρασί, άλλοι χαρτοπαίζανε. Οι σατανάδες ήταν γύρω - γύρω πάνω στα κεφάλια τους, σε έναν μάλιστα ήταν σαν αρκούδα.
10. Μια μέρα γύριζα από το χωράφι και περνώντας έξω από την εκκλησία του Αγίου Γεωργίου βλέπω ένα σατανά ξαπλωμένο. Τον ρωτώ, τι κανείς εδώ; Και μου απαντά. .Εγώ κάθομαι εδώ για να μην αφήνω κανένα να κάνει του σταυρό του.
11. Μια φορά ήταν καλοκαίρι, με καλέσανε στο χωριό Κούρσοβο να κηδεύσω κάποιον.
Όταν γύρισα στο χωριό μου στο δρόμο οι σατανάδες με πετροβολούσαν.
Θέλανε να με σκοτώσουν. Αρχισα να λέγω τους Χαιρετισμούς και διαλύθηκαν σαν καπνός.
12. Κάποτε διηγήθηκε το εξής περιστατικό.
Κάποτε ένας ασκητής προσευχόταν στο Θεό να του φανερώσει με ποιους ανθρώπους κάνει καλύτερα την δουλειά του ο πονηρός, και ποιοι τιμωρούνται περισσότερο.
Μόλις τέλειωσε ο ασκητής την προσευχή του παρουσιάστηκε ο σατανάς.
Τότε ο ασκητής τον ρωτά αυτό που ήθελε να του φανερώσει ο Θεός.
«Εγώ κάνω καλύτερα την δουλειά μου με τις γυναίκες.

Αυτές είναι πο καλόπιστες στα θελήματα μου και αυτές τιμωρούνται περισσότερο».

Ο ασκητής δεν πείστηκε και πολύ.

Τότε του λέει. Θα σου το αποδείξω και σε δυο τρεις μέρες θα πιστέψεις.

13. Σε ένα χωριό πο πάνω από την Βάνια ζούσε ένα αντρόγυνο ευσεβές, πήγαινε στην εκκλησία τακτικά, κοινωνούσε νήστευε και προσευχόταν. Εκείνος το φθόνησε, και μηχανεύτηκε το εξής. Παίρνει μορφή γυναίκας και πηγαίνει σε μια άλλη γυναίκα και της λέει. Εγώ είμαι η Γεωργία από το τάδε χωριό.

Ήλθα να σε δω.

Μετα από συζήτηση της λέει.

Θέλω να με βοηθήσεις σε κάτι, και θα σου δώσω ένα κασελάκι λίρες.

Εκείνη προθυμοποιήθηκε, όποτε συνεχίζει, εάν κατορθώσεις να βάλεις το τάδε αντρόγυνο να μαλώσει τότε θα πάρεις τις λίρες.

Εγώ φεύγω και θα περάσω σε δυο μέρες να δω τι έκανες.

Εκείνη πήγε στο σπίτι αυτό το ευσεβές.

Εκει είχανε ένα σοφατζή και έκανε το σπίτι.

Αυτή πήγε και έβαλε τα χέρια της στον ασβέστη.

Μετα χτύπησε την πόρτα και της άνοιξε η σύζυγος ονόματι Μαρία. Εκείνη την χαιρέτισε και την χαϊδευσε στο πρόσωπο, λέγοντα της τι όμορφη που είναι και πόσο πάχυνε.

Κάθισε λίγο και έφυγε.

Πήγε αμέσως και συνάντησε τον άνδρα της και του λέει.

Πήγα σπίτι σου και βρήκα την γυναίκα σου με τον σοφατζή να παίζουν και να ασχημονούν.

Εκείνος δεν την πίστεψε.

Εκείνη όμως τη απάντησε.

Πήγαινε και δε τα αποτυπώματα στο πρόσωπο της γυναίκα σου.

Αυτός έτρεξε αμέσως στο σπίτι του.

Μόλις είδε την γυναίκα με τα αποτυπώματα, άρχισε να την χτυπά.

Εκείνη του έλεγε ότι είναι αθώα, ότι δεν συνέβηκε τίποτα.

Αυτός όμως δε πίστεψε και εξακολούθησε να την κτυπά αγρίως έως ότου η Μαρία πέθανε.

Τότε πήγε ο σατανάς στην γυναίκα αυτήν και της λέει.

Ήλθα να σε ευχαριστήσω.

Εκείνη ζήτησε τις λίρες.

Της απαντά χαζή είσαι;

Που να τις βρω εγώ τις λίρες;

Εγώ χάλασα το δικό μου το κονάκι και το δικό σου θα φτιάξω;

Εγώ είμαι ο σατανάς και εξαφανίστηκε.

Ήλθε σ μένα και μου λέει.

Πείστηκες τώρα;

Πάει παιδί μου, σκοτώσανε τσάμπα και φερεσέ την Μαρία.

14. Μην φοβάστε παιδί μου τον σατανά. Δεν έχει τόση δύναμη.

Είναι πολύ αδύνατος.

Σκόνη είναι και δυσωδία. Αυτός δουλεύει για εμάς.

Όταν έρχεται να σε πειράξει μα μην στεναχωριέσαι.

Ο θεός τον στέλνει για να στεφανωθείς εσύ.

Αυτός πλανά τους ανθρώπους, προπάντων τους εγωιστές και τους υπερήφανους,

φοβάται την καθαρή εξομολόγηση, την ταπείνωση την αγάπη.

Εκει μόνο δεν χωράει να μπει.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟ

15. Έλεγε ότι είχε φοβερά ντοκουμέντα που τα είχε φανερώσει η δύναμεις του Θεού.

Εκ της Αγίας Τραπέζης των αγίων Ταξιαρχών έβγαινε μύρος, ευωδιά.

Ιδίως κατά την μεταφορά των Αχράντων Μυστηρίων από την προσκομιδή στην Αγία Τράπεζα.

Τον τελευταίον καιρό, που πλησίαζε προς το τέλος του, οι εικόνες των Ταξιαρχών και της Παναγίας ευωδίαζαν και αυτές.

16. Ένα βράδυ έκανε τους χαιρετισμούς της Παναγίας στους φίλους του Ταξιάρχες.

Ύστατο μπροστά στην Ωραία Πύλη βλέπων προς την εικόνα της Παναγίας του τέμπλου και έψαλλε. Συνήθιζε να ψάλλει και το Θεοτόκε Παρθένε....

Κατά την στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε μια γυναίκα, τον έπασε από το χέρι και

τον γύρισε ακριβώς απέναντι από την Ωραία Πύλη, που βρίσκεται τοιχογραφημένη

η Κοίμηση της Θεοτόκου και εξαφανίσθηκε.

Ο Θεός όμως ήδη του είχε στείλει την πρόσκληση για το Ουράνιο Δείπνο που του ετοίμαζε.

17. Την 1ην Ιουνίου 1963 λειτούργησε στην ιερά μονή της Αγίας Τριάδος Μετεώρων. Κατά την ώρα του χερουβικού η Αγία Τράπεζα έβγαλε άρωμα, γιατί Εκεί ήταν και ένα μικρό κουτάκι με λείψανα Αγίων.

Έβγαινε ως ένας μικρός στύλος καπνού, που ευωδίαζε όλο το Ναό. Κατανυκτική Λειτουργία που δεν περιγράφεται.

Να η Θρησκεία μας φωνάζει ότι είναι ζωντανή.

18. Όλη την βδομάδα που εργαζόμουν το κεφάλι μου και το δεξί μου χέρι ευωδίαζε.

Την 7ην Ιουνίου Παρασκευή, εργαζόμουν όλη την μέρα στο κτήμα μου μακριά από τον κόσμο.

Όλη την μέρα έψαλλα διάφορα κατανυκτικά τροπάρια και προ παντός της Θεοτόκου.

Δεν αισθανόμουν ούτε κούραση, ούτε πεινά, ούτε και τον καύσωνα της μέρας, γιατί ήλθα Εκεί που έπρεπε την κατάνυξη.

Εκάθησα λίγο να ξεκουραστώ Εκεί και ακούω μια φωνή να λέγει.

«είσαι ευπρόσδεκτος όπως έλθεις στο Αγιον Όρος, στην μεγάλη μου εορτή.

Θα γράψεις στους Δανιηλαίους και αυτοί θα σε τακτοποιήσουν.

Τώρα σε περιμένω να έρθετε».

19. Ενθύμιο Θερμοκρασίας.

Την 23ην Αυγούστου ημέρα Σάββατο και 24ην Κυριακή, έκανε ζέστη μεγάλη 47 βαθμούς και κινδύνευε ο κόσμος να χαθεί. Λίβας δυνατός ξέρανε τα αμπέλια και σχεδόν τα λαχανικά μπουστάνια και δεντροφυτείες. Τα χάλασε τα περισσότερα.

Μεγάλο κακό. Τα νερά λιγότεψαν.

Αυτά έγινα παρά του Θεού προς γνώση και συμμόρφωση

20. Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας την 15 Αυγούστου 1959 παίρνοντας την εικόνα της Παναγίας, για να σηκώσουμε το ύψωμα άρχισε να σείεται το τέμπλο επί 30 λεπτά. Πρωτοφανές αυτό.

Συνέβη και το 1931 την ώρα που ο δάσκαλος Χρήστος Ντάσκος έψαλε το,

«Ότε η μετάστασις του αχράντου σου σώματος»,

δάκρυσε ο Πέτρος μέχρι που τελείωσε το ύψωμα και τα δάκρυα τα πήραμε με το βαμβάκι.

Την 18ην Αυγούστου 1959 ενώ λειτουργούσα στους Ταξιάρχες περί την 4ην της νυκτός, μόλις πλησίασα την Ωραία Πύλη, βλέπω στο αριστερό μέρος και ακολουθούσε ένα εύμορφο παιδάκι μικρής ηλικίας και χάθηκε σαν σκιά, και

κρότος ακούστηκε πάνω από την κανδήλα της Παναγίας και άρχισε να σείεται μέχρι το τέλος της Λειτουργίας.

21. Και την 26 Σεπτεμβρίου ώρα 4ην την νύχτας που λειτουργούσα στους Ταξιάρχες είδα κατά την ώρα της δοξολογίας να στέκεται το ίδιο παιδάκι μπροστά στην προσκομιδή και χάθηκε σαν καπνός.

O ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΣΑΛΙΚΗΣ

22. Είπε ο Γέροντας. Ένας άνθρωπος ρώτησε. Εφ' όσο ο πατήρ Ιάκωβος αγαπά το Θεό και τους Αγίους και τον Όσιο Δαβίδ και πιστεύει στα Ιερά Λείψανα και στις Εικόνες και στο Θεό, γιατί ο Θεός επέτρεψε και πήγε στο Νοσοκομείο και του έκανα σοβαρές εγχειρήσεις;

Επέτρεψε ο Θεός για να ταπεινωθώ.

23. Τον Άγιο Ιωάννη τον Ρώσο, ο Γέροντας τακτικά τον επισκεπτόταν, κυρίως

πηγαίνοντας για την Αθήνα για τους γιατρούς που τον παρακολουθούσαν.

24. Κάποτε πήγα έλεγε Ο γεροντα και βλέπω τον άγιο ζωντανό μέσα στη λάρνακά του.

Του λέω. - Άγιε μου πως περνούσες στη Μικρά Ασία, τι αρετές είχες και αγιάσες;

Ο Άγιος μου απάντησε.

Μέσα στη σπηλιά που ήταν στάβλος κοιμόμουνα και με τα άχυρα σκεπαζόμουνα τον χειμώνα για να μην κρυώνω.

Είχα και την ταπείνωση και την πίστη.

Σε λίγο μου λέει.

Περίμενε, πάτερ Ιάκωβε, γιατί ήρθαν τώρα δυο άνθρωποι και με παρακαλούν για ένα παιδί άρρωστο.

Περίμενε να πάω να βοηθήσω.

Ξαφνικά άδειασε η λάρνακα γιατί ο Άγιος έφυγε. Σε λίγη ώρα ξαναγύρισε, δεν τον είδα πως γύρισε, αλλά τον είδα να τακτοποιείται μέσα στη λάρνακα του σαν ένας άνθρωπος.

25. Στις 15 Ιουλίου 1990, ημέρα Κυριακή, το πρωί, μόλις ο π. Ιάκωβος κατέβηκε από το κελλάκι του στο Ναό για την Θεία Λειτουργία περιέγραφε μέσα στο ιερό με πρόσωπο εκστατικό σε Πατέρες της Μονής του όσα ο Θεός Ιωάννης ο Ρώσος «πνευματικό τω τρόπω» του είχε πει την νύχτα που πέρασε - «ο Θεός οίδε» - εμπρός στην Ιερά Λάρνακα με το αδιαλώβητο σκήνος Του στο Ναό Του στο Προκόπι.

Νομίζουν πως κοιμάμαι, πεθαμένος, είμαι νεκρός και δεν υπολογίζουν οι Χριστιανοί. Εγώ όμως είμαι ζωντανός.

Τους πάντες βλέπω. Το σώμα μου είναι μέσα, αλλά εγώ εξέρχομαι πολλές φορές από την λάρνακα μου.

Τρέχω ανάμεσα στους ανθρώπους για να τους βοηθήσω.

Πολύς ο πόνος. Αυτοί δε με βλέπουν.

Εγώ τους βλέπω και τους ακούω τι λένε.

Και πάλι μπαίνω στη λάρνακα μου. Αλλά άκουσε Πάτερ μου να σου πω. Πολλή η αμαρτία στο κόσμο, πολλή η ασέβεια και πολλή η απιστία.

Γιατί τα λες αυτά Άγιε μου; Του απάντησα. Δε βλέπεις πόσος κόσμος έρχεται στη χάρη σου και σε προσκυνά;

Πολλή έρχονται, Πάτερ Ιάκωβε, αλλά λίγα είναι τα τέκνα μου, πρόσθεσε ο Όσιος και συνέχισε.

Για αυτό πρέπει να γίνει πόλεμος. Γιατι πολλή η αμαρτία στο κόσμο.

Όχι, Άγιε μου του είπα ταραγμένος.

Από μικρό παιδί όλο σε πολέμους και ταλαιπωρίες βρέθηκα. Στην Μικρά Ασία που γεννήθηκα αλλά και όταν ήλθαμε στην Ελλάδα. Ύστερα Άγιε μου

αν γίνει έξαφνα ο πόλεμος θα χαθούν και ψυχές πριν προφτάσουν να μετανοήσουν.

Πρέπει να γίνει πόλεμος, πρέπει να γίνει πόλεμος, πρέπει να γίνει πόλεμος, απάντησε λυπημένα με μια σταθερή φωνή ο Όσιος και συνέχισε ότι θα γίνουν ορισμένες πλημμύρες, πυρκαγιές και άλλες καταστροφές στην περιοχή της Εύβοιας κα κάπου άλλα δεινά.

Όλα όσα είπε ο Όσιος στον Γέροντα εκείνο το βράδυ πράγματι συνέβησαν και συμβαίνουν.

Την πρώτη Αυγούστου 1990 κηρύχτηκε πόλεμος στον περσικό κόλπο., ενώ λίγο αργότερα στην Εύβοια έγιναν πλημμύρες από καταρρακτώδης βροχές, χάθηκαν ανθρώπινες ζωές και προξενήθηκαν μεγάλες υλικές καταστροφές και φωτιές κατέκαψαν δάση και άλλες εκτάσεις.

26. Διηγείται ο Γέροντας. Κάποτε διάβαζα το βίο του Αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ και στο σημείο που έλεγε ο Άγιος ότι είδε τα σκηνώματα του Παραδείσου, «εν τη οικία του Πατρός μου πολλά μοναί εισί», τότε λέω πώς να είναι άραγε Θεέ μου, αυτές οι Μονές;

Ξαφνικά μου έπεσε το βιβλίο από τα χέρια και βρέθηκα σ` ένα ωραίο μέρος. Μπροστά μου ήταν ένας δρόμος κατάφυτος με βιολέτες, όλες το ίδιο ύψος και πυκνοφυτεμένες, ευωδιαστές και δίπλα μου στεκόταν ένας Γέροντας, ο Άγιος Δαβίδ ήταν.

Ήθελα να προχωρήσω και δίσταζα να μην σπάσω τα λουλούδια.

Έλεγε μάλιστα ποιος τα φύτεψε τόσο πυκνά.

Αν ήταν λίγο αραιότερα θα έβαζα το πόδι μου ανάμεσα και δε θα τα έσπαζα και δίσταζα να προχωρήσω.

Τότε μου λέει ο Γέροντας.

Προχώρα, προχώρα, προχώρα, πάτερ Ιάκωβε, μη φοβάσαι τα λουλούδια αυτά δεν είναι σαν και εκείνα που ξέρεις, δεν σπάζουν.

Καθώς προχωρούσα λοιπόν πατούσα και δεν σπάζανε. Βλέπω δεξιά μου, ένα απότομο κατήφορο, χωματόδρομο πολύ επικίνδυνο και λέω.

Τι δρόμος κατηφορικός είναι αυτός; Αν περάσει κανένα αυτοκίνητο θα κινδυνεύσει.

Μου λέει τότε ο γέροντας.

Εδώ πάτερ Ιάκωβε δεν υπάρχουν αυτοκίνητα, ας` τον αυτόν τον δρόμο μην τον κοιτάξεις καθόλου, εσύ βάδιζε το δρόμο που βαδίσεις.

Βαδίζαμε λοιπόν στο αυθισμένο αυτό δρόμο και λέω. «ας κοιτάξω τι υπάρχει γύρω».

Βλέπω κάτι ωραιότητα σπιτάκια, αραιοκατοικημένα, σαν παλατάκια, με τις περιφράξεις τους με τις εξώπορτες τους, γεμάτα λουλούδια και ομορφιά και φως, αλλά ήταν εντελώς άδεια, δεν υπήρχε κανένας άνθρωπος μέσα.

Λέω τότε στον Γέροντα που με συνόδευε.

Γέροντα, τι ησυχία και τι ομορφιά είναι αυτή;

Ας είχα και εγώ ένα τέτοιο σπιτάκι να κάθομαι στην ησυχία, να κάνω την προσευχή μου, γιατί εγώ είμαι άνθρωπος της ησυχίας.

Τότε σήκωσε ο Γέροντας το χέρι του και μου έδειξε το σπιτάκι του που ήταν για μένα.

Αμέσως όμως βρέθηκα στο κελί μου και είπα.

Γιατι ξαναγύρισα σ` αυτό το κόσμο; Αχ να μην ξαναγύριζα, αλλά να έμενα για πάντα εκεί!!!

27. Όταν προσκομίζω, έλεγε ο Γέροντας, βλέπω τις ψυχές που περνούν από μπροστά μου και με παρακαλούν να τις μνημονεύσω, και να θέλω να τις ξεχάσω δεν μπορώ.

28. Έλεγε ο Γέροντας πολύ να προσέχουμε στην προσευχή μας τι ζητάμε από τον Θεό, γιατί παραδείγματος χάρη δεν ξέρουμε, όταν του ζητήσουμε δοκιμασία και μας τη δώσει, αν θα την αντέξουμε.

29. Έλεγε επίσης ο Γέροντας.

Όταν ο Ιερέας βγάζει μερίδες και μνημονεύει τα ονόματα των πιστών στην Ιερά Πρόθεση κατεβαίνει Άγγελος Κυρίου και παίρνει την μνημόνευση αυτή και την πηγαίνει και την εναποθέτει στο Θρόνο του Δεσπότη Χριστού ως προσευχή γι' αυτούς που μνημονεύθηκαν.

Σκεφθείτε λοιπόν τι αξία έχει να σας μνημονεύσουν στην Αγία Πρόθεση.

30. Κάποια φορά είχα ξεχάσει να μνημονεύσω στους κεκοιμημένους τη μητέρα μου, που ήταν Αγία γυναίκα.

Όταν τελείωσα την Θεία Λειτουργία, και πήγα στο κελλάκι μου, Εκεί που καθόμουν, ήλθε η ψυχή το πνεύμα της μητέρα μου και μου είπε με παράπονο.

Πάτερ Ιάκωβε δε με μνημόνευσες σήμερα.

Πως μητέρα δεν σε μνημόνευσα.

Κάθε μέρα σας μνημονεύω και μάλιστα την καλύτερη μερίδα σας βγάζω τις είπα.

Όχι παιδί μου, σήμερα με ξεχάσες και η ψυχή μου δεν αναπαύεται τόσο όσο τις άλλες μέρες που με μνημονεύεις, μου απάντησε.

Σκεφθείτε τι μεγάλος κέρδος και ωφελεία δέχεται η ψυχή όταν τη μνημονεύει ο ιερέας.

31. Είδα και την ψυχή του πατέρα μου, έλεγε ο Γέροντας, να κάθεται έξω από ένα απλό σπιτάκι σαν κελλάκι και του λέω.

Πατέρα μου, εσύ που ήσουν και χτίστης, δεν έχτιζες ένα μεγαλύτερο σπίτι να μένεις άνετα, αλλά κάθεται σε ένα τέτοιο σπιτάκι;

Τότε τι μου λέει.

Παιδί μου, εσύ με τις προσευχές σου και τις ελεημοσύνες σου μου έκτισες το σπιτάκι αυτό και το έχω και μένω.

32. Ένα πνευματικό του παιδί λέει στον Γέροντα. Πήγαμε στο μοναστήρι του Αγίου Διονυσίου του εν Ολύμπω.

Κι ο γέροντας εντελώς φυσικά του λέει.

Παιδί μου, ο Άγιος Διονύσιος ήταν εδώ πριν λίγες ημέρες και συλλειτουργήσαμε!!

33. Πήγε κάποιος στον γέροντα και του λέει.

Κάνω 3000 μετάνοιες το εικοσιτετράωρο.

Του λέει ο γέροντας.

Καλά κανείς παιδί μου, αλλά από τώρα κι ύστερα να κανείς 100 μετάνοιες, γιατί αργότερα θα κουραστείς και δεν θα κανείς καμία.

34. Για το θέμα της τηλεόρασης έλεγε. Η τηλεόραση - το κουτί του διάβολου - κάνει μεγάλη ζημία, ιδιαίτερα στα παιδιά, γι αυτό και πρέπει να βγει από το σπίτι.

35. στους γονείς που ρωτούσαν τι να κάνουμε τα παιδιά μας όταν δεν ακούνε τους έλεγε.

Προσευχή θα κάνετε με πίστη, θα τα νουθετήσετε κι όσο μπορείτε με την αγάπη και με τον καλό το τρόπο. Γιατι με συγχωρείτε, με το αυστηρό δεν πάει.

Γιατι σου λέω σηκώνουμε και φεύγω και πάει.

Κι είναι σήμερα Σόδομα και Γόμορρα και κάτι χειρότερο.

36. Είπε ο γέροντας. Όταν είχε κοιμηθεί ο Γέροντας μου ο πατήρ Νικόδημος, είπα στην προσευχή μου, που να πήγε άραγε η ψυχή του;

Τότε είδα, όχι σε όνειρο, αλλά πνευματικό τω τρόπω ότι με φώναξε ο Γέροντας μου να του πάω τα κλειδιά της Μονής γιατί ήρθε ο Μέγας Αρχιερέας.

Πήγα λοιπόν έξω από την πόρτα του κελιού που είναι πάνω από την είσοδο της μονής κι όταν έφτασα κοντά, ακούω ομιλίες, ερώτηση, απάντηση.

Μέσα γινόταν ανάκριση, εξέταση.

Χτύπησα την πόρτα και μπήκα μέσα στο δωμάτιο και τι να δω!!!..... ο

Γέροντας μου στεκόταν όρθιος, ξεσκούφωτος με το κεφάλι κατεβασμένο και τα χέρια σταυρωμένα με πολύ φόβο και ευλάβεια.
Απέναντι του ήταν ο Μέγας Αρχιερέας καθήμενος επί θρόνου.
Ο θρόνος ήταν μετέωρος ένα μέτρο πάνω από το δάπεδο.
Το πρόσωπο του έλαμπε.
Χρυσό σαν καθαρό κερί, δεν μπορώ να το περιγράψω παιδί μου.
Στα γόνατα του ήταν ανοιχτό ένα βιβλίο και μέσα ήταν γραμμένη η ζωή του Γεροντά μου.
Ρωτούσε ο Μέγας Αρχιερέας και απαντούσε ο Γέροντας μου.
Μόλις μπήκα μέσα σταμάτησε η ανάκριση, πήγα στον Γέροντα μου, του έβαλα μετάνοια και του έδωσα τα κλειδιά της Μονής.
Γέροντα έφερα και τα κλειδιά της Λειψανοθήκης μην τυχόν θελήσει ο Αρχιερέας να προσκυνήσει τα Αγία Λείψανα, του είπα.
Ο γεροντα μου τα πήρε.
Ήθελα να βάλω μετάνοια και στον Μέγα Αρχιερέα, αλλά δεν μου είπε τίποτε ο Γέροντας μου και επειδή ήμουν υποτακτικός, δεν μπορούσα να κάνω κάτι χωρίς ευλογία.
Έτσι βάζοντας μετάνοια στον Γέροντα μου και υποκλινόμενος από μακριά στον Μέγα Αρχιερέα, βαδίζοντας προς τα πίσω, χωρίς να γυρίσω την πλάτη μου, βγήκα από το δωμάτιο.
Αμέσως Μόλις βγήκα άρχισε πάλι η ανάκριση.
Είδα, παιδί μου, ότι όλη μας η ζωή, έργα, λόγια, σκέψεις είναι γραμμένα, θα δώσουμε για όλα λόγο.
Όσο για τον Γεροντά μου πληροφορήθηκα ότι η ψυχή του πήγε πολύ καλά.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ